

Arrest

nr. 248 075 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 september 2019, in functie van zijn Nederlandse tante, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 2 januari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende op 8 februari 2020, in functie van zijn Nederlandse tante, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Bij arrest nr. 234 895 van 6 april 2020 werd het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 januari 2020 door de Raad verworpen.

1.5. Op 29 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, inzake de tweede verblijfsaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 2 juni 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2020 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [K.H.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.02.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon zijn tante, zijnde [M.O.G.], van Nederlandse nationaliteit,[...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde Familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort op naam van betrokkene met een visum type C afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Suriname met inreisstempel in Amsterdam op 22.02.2018.

- Geldstortingen van de referentiepersoon aan een derde persoon in Suriname ([P.M.]) en aan betrokkene in de periode 25.04.2012 tot 26.04.2017. De geldstortingen aan betrokkene zijn van 01.10.2014, 26.11.2014, 27.11.2014, 02.09.2015, 10.12.2015, 27.01.2016, 04.03.2016 en 18.05.2016. Deze stortingen zijn op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratieve dossier blijkt bovendien dat betrokkene op het ogenblik van zijn visumaanvraag bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo in januari 2018, verklaarde én aantoonde dat hij in Suriname een medisch of paramedisch beroep uitoefende en tewerkgesteld was bij de "Het Blauwe Nest" in Paramaribo.

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon voor de periode november 2019 - januari 2020. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoe dan ook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en

kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attest vanwege de Surinaamse overheid dd. 14.01.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen bezitter is van onroerend goed in Suriname. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Attest van de Surinaamse belastingdienst dd. 10.05.2018 waarin wordt verklaard dat betrokkene in 2017 geen inkomsten uit arbeid heeft genoten. Dit attest heeft slechts betrekking op het jaar 2017 en betekent niet automatisch dat betrokkene onvermogen en afhankelijk van de referentiepersoon zou geweest zijn. Uit het administratieve dossier blijkt immers dat betrokkene op het ogenblik van zijn visumaanvraag bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo in januari 2018, verklaarde én aantoonde dat hij in Suriname een medisch of paramedisch beroep uitoefende en tewerkgesteld was bij de "Het Blauwe Nest" in Paramaribo.

- Verklaring van een Surinaamse arts dd. 09.01.2020 waarin wordt gesteld dat betrokkenes moeder ([S.M.] invalide is en overzicht van uitkeringen aan betrokkenes moeder in 2013. Deze stukken hebben geen betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkene, een volwassen man van 24 jaar oud die (zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen) over een eigen inkomen beschikte in Suriname.

- Een verklaring van inschrijving bij de mutualiteit Partena voor betrokkene als persoon ten laste van de referentiepersoon. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijk[heid]sband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 26.09.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.09.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt

betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen enkel middel aan dat is gericht tegen de nochtans ook als bestreden beslissing aangegeven beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 mei 2020. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen voormelde beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt helemaal geen rekening gehouden met het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn partner, dhr. [B.V.], Belgisch onderdaan.

Door op geen enkele wijze rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker met dhr. [V.], is beslissing manifest strijdig met art. 8 EVRM.

Terzake kan worden verwezen naar de invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen [...] (stuk 8):

"Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds"

De Raad van State legt m.a.w. de verplichting aan de Belgische Staat op om te toetsen aan de voorwaarden van art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing bevat geen enkele overweging, laat staan een afweging m.b.t. de eerbiediging van art. 8 EVRM; een schending van art. 8 EVRM ligt derhalve voor.

Hoewel de Staat in bepaalde gevallen gebonden is op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een [...] verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003); een dergelijke verplichting geldt niet indien de effectieve terugkeer (in casu met inreisverbod van 3 jaar) een schending met zich zou brengen van de artt. 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl. 53, 1825/001, p. 17).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan art. 8 van het EVRM evenzeer in rekening worden genomen, (cfr. RvV 11 december 2014, nr. 134 973, overweging 3.3.)

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400):

“(…) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

(…)

De beleids marge van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting betreft of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken[…], volstaat niet en kan niet worden bijgetreden. (RvS 26 mei [1]998, nr. 193.522)

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs - en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- het voeren van nauwkeurig onderzoek: de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;

- een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang;

In casu ligt geen enkele afweging of onderzoek voor.

Verzoeker werd niet eens gehoord alvorens werd beslist tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker zal nog hangende de procedure de stukken bijbrengen waaruit zijn relatie en gezinsleven met dhr. [V.] blijkt, (o.a. feitelijke samenwoning en wettelijke samenwoning)

Ook zal worden aangetoond dat dhr. [V.] hier beschikt over voltijdse tewerkstelling zodat van hem redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij verzoeker naar Suriname volgt om daar het gezinsleven te bestendigen.

Minstens dienden de belangen van verzoeker en die van zijn partner bij het voorzetten van hun gezinsleven op Belgisch grondgebied te worden afgewogen tgo. art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing bevat terzake geen enkele afweging, zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.”

3.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat hem niet de kans werd gegeven om toelichtingen te verstrekken betreffende het gezinsleven dat hij zou hebben in België. Verzoeker had immers de mogelijkheid om twee maal een verblijfsaanvraag in te dienen en hierbij alle dienstig geachte stukken over te maken en de vereist geachte toelichtingen te verstrekken. Verzoeker heeft nooit aangegeven enig gezinsleven in België te hebben met een Belgische man. Hij heeft daarentegen steeds voorgehouden het gezin van zijn in België verblijvende Nederlandse tante te willen vervoegen. Een eenvoudige lezing van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder duidelijk rekening heeft gehouden met het door verzoeker voorgehouden gezinsleven met zijn Nederlandse tante. Hij heeft immers geduid dat deze tante niet tot het originele kerngezin van verzoeker behoort. Indien er geen gezinsleven kan worden vastgesteld dan dient uiteraard niet te worden afgewogen of een inmenging in het gezinsleven nodig en proportioneel is. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting – die impliceert dat hij een gezinsleven wenst te ontwikkelen met een andere persoon dan diegene in functie van wie hij een recht op gezinshereniging liet gelden – niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM niet correct toepaste.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk aanbrengt waaruit blijkt dat hij enige gezinsrelatie heeft met de Belgische man naar wie hij verwijst, laat staan dat hij bewijst dat hij reeds een dergelijke relatie had op het ogenblik dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten werd genomen. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat zijn beweerde relatie met B.V., de Belgische man aan wie hij refereert, van die aard en intensiteit is dat zij onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM. De theoretische beschouwing van verzoeker doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend eenen-twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK